

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 976/2021
22.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 1. у вези члана 234. став 1. тачка 5. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Краљеву Кв.бр.16/21 од 07.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж2 29/21 од 31.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Краљеву Кв.бр.16/21 од 07.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж2 29/21 од 31.05.2021. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву Кв.бр.16/21 од 07.04.2021. године одбијена је као неоснована молба за рехабилитацију окривљеног АА по правноснажним пресудама Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године и Основног суда у Краљеву К.бр.197/10 од 19.12.2012. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1 631/13 од 27.02.2013. године.

Решењем Вишег суда у Краљеву Кж2 29/21 од 31.05.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Сакића која је изјављена против решења Основног суда у Краљеву Кв.бр.16/21 од 07.04.2021. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Сакић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине решења Основног суда у Краљеву Кв.бр.16/21 од 07.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж2 29/21 од 31.05.2021. године и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 98, члана 99. став 2. и члана 100. КЗ. Ово имајући у виду да бранилац истиче да како су у конкретном случају испуњени услови предвиђени одредбом члана 99. став 2. КЗ за давање рехабилитације окривљеном по правноснажним пресудама Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године и Основног суда у Краљеву К.бр.197/10 од 19.12.2012. године, те како одредбе чланова 100. и 98. КЗ нису императивног карактера у односу на одредбу члана 99. став 2. КЗ, а како је то погрешно тумачено у побијаним решењима, то је суд у конкретном случају одбијањем као неосноване молбе за рехабилитацију окривљеног АА по наведеним правноснажним пресудама, по ставу браниоца, на штету окривљеног повредио одредбе члана 98, члана 99. став 2. и члана 100. КЗ. По ставу браниоца, како је окривљени у току рехабилитационог периода од 3 године по првој пресуди Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године (правноснажна дана 22.04.2004. године), којом је оглашен кривим и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, извршио ново кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ и то у новембру месецу 2006. године, а за које кривично дело је оглашен кривим пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.197/10 од 19.12.2012. године која је преиначена у погледу одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1 631/13 од 27.02.2013. године тако што је окривљеном изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци која се неће извршити под условом да окривљени за време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те како је за ову каснију осуду законска рехабилитација наступила најкасније дана 19.12.2014. године и окривљени се сматра неосуђиваним по тој пресуди, то се, по ставу браниоца окривљеног, рехабилитациони рок за прву осуду по пресуди Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године помера и рачуна 3 године од наступања законске рехабилитације по пресуди Основног суда у Краљеву К.бр.197/10 од 19.12.2012. године, а што даље значи да је протеком дана 19.12.2017. године наступила законска рехабилитација и по правноснажној пресуди Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 100. КЗ је прописано да лицу које је више пута осуђивано суд може дати рехабилитацију само ако су испуњени услови из чланова 98. и 99. овог законика у погледу сваког кривичног дела за које је осуђено. При оцени да ли ће у оваквом случају дати рехабилитацију суд ће узети у обзир околности из члана 99. став 2. овог законика.

Из напред цитиране законске одредбе, а супротно ставу браниоца окривљеног, произилази да при одлучивању да ли ће лицу које је више пута осуђивано дати рехабилитацију (што је овде случај), суд најпре испитује испуњеност услова из члана 98. КЗ (законска рехабилитација), односно из члана 99. КЗ (судска рехабилитација), а све у зависности од врсте и висине кривичне санкције која је окривљеном изречена, и то испитује испуњеност ових услова у погледу сваког кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама, па тек по испуњењу ових услова који су императивног карактера и без чије испуњености у сваком конкретном случају нема ни давања рехабилитације окривљеном, суд узима у обзир околности из члана 99. став 2. КЗ.

У конкретном случају, имајући у виду да из списка предмета произилази да је окривљени АА ново кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.197/10 од 19.12.2012. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1 631/13 од 27.02.2013. године, извршио неутврђеног дана новембра месеца 2006. године, дакле пре протеча рока од 3 године од извршене новчане казне дана 24.12.2004. године (новчана казна је sukcesивним уплатама исплаћена у целости дана 24.12.2004. године) по ранијој осуди окривљеног на новчану казну у износу од 40.000,00 динара по правноснажној пресуди Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године, то је јасно и очигледно да у конкретном случају нису испуњени законски услови за давање рехабилитације окривљеном и брисање осуде по пресуди Општинског суда у Краљеву К.бр.505/03 од 31.03.2004. године. Имајући у виду наведено, те да је одредбом члана 98. став 1. КЗ прописано да се законска рехабилитација даје само лицима која пре осуде на коју се односи рехабилитација нису била осуђивана или која су се по закону сматрала неосуђиваним, то стога нису испуњени ни законски услови за давање рехабилитације окривљеном по пресуди Основног суда у Краљеву К.бр.197/10 од 19.12.2012. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1 631/13 од 27.02.2013. године, а којом је окривљеном изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци која се неће извршити под условом да окривљени за време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Следствено напред наведеном, нижестепени судови су, у конкретном случају, приликом одлучивања о судској рехабилитацији лица које је више пута осуђивано, а која се даје јединствено за све осуде окривљеног, а не само за неке осуде, у свему правилно применили одредбе члана 98, члана 99. став 2. и члана 100. КЗ, а које одредбе Кривичног законика иначе и сам бранилац окривљеног тачно цитира у поднетом захтеву, с тим што их потпуно погрешно и произвољно тумачи.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Сакића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**